

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 8 серпень 2018

Валерій ЧМИРЬОВ

УКРАЇНЦІ МОЇ, УКРАЇНЦІ...

Тост до Свята

Боже! Боже! Боже! Які ми демократи! Які ми гуманісти! Які ми людолюби!

Які філантропи...

Це ж який інший народ зміг би, тікаючи з палаючої тюрми, винести на своїй покатованій спині тих, хто його в цю тюрму заганяв, тих, хто його в цій тюрмі неволив, тих, хто його в цій тюрмі катував? Лише ми, українці, здатні на таку суперфілантропію.

І ми не лише винесли. Ми занесли усіх цих шубравців до своєї хати. Впустили у найкращі світилиці. Виділили їм найкращі місця. Годуємо. Поїмо. Розважаємо. Пошановуємо їхні «подвиги». Глаголимо з ними лише на «общепонятном», бо, не дай боже, не так «поймуть». І в головах наших, демократичних, лише одна думка, і в серцях наших, гуманних, лише один трепет – хоча б не образити. Ну плюне нам по-хамськи у вічі – обітремося. Чей же не вдарив.

Ну вліпить знічев'я по шиї, – почухаємося. Чей же не вб'ив.

Ну придушть одного-двох у куточку – поспівчуємо. Чей же не всіх.

Ну виповзуть червоними колонами на вулиці, слинявими пиками – на екрани телевізорів, брудними опусами – на шпальти бульварних листків. Оплюють нашу історію, наші святині, нас з вами. Знову поспівчуємо: «Чей же хворі. Та й не будемо ми їх розстрілювати, як вони нас. Не дикуни ж ми, щоб зуб за зуб, око за око. У центрі Європи живемо. Християнську мудрість сповідуємо – коли хтось у тебе каменем, ти в нього – хлібом...» І уступаємося помаленьку зі світилиці у сіни.

Щоб п'яним шубравцям очі не муляти, своєю мовою їх не дразнити...

Сидимо у сінях. Тішимося, що на волі. Що маємо власну хату. Що жили у тій хаті наші славні предки, а ми їх достойні нащадки. І тримаємо напоготові відра з водою. Бо із світилиці пахне смаленим. П'яні шубравці із вогнем граються. На всі заставки репетують, що з нами їм наша хата не подобається. Що ми «бандити» і нас «нада под суд». Що ми, вічно катовані і визискувані ними, ще маємо перед ними за щось там вибачатися. Що ми у вічному боргу перед ними...

Та будь-який інший народ показав би цим шубравцям на двері. І виставив би далеко-далеко...

Але ми – не такі. Ми, якщо треба, то і сіни їм уступимо. Самі ж переберемося у сарайчик, чи під повітку. Усе ж таки на своєму рідному подвір'ї, під рідним небом...

Бо ми демократи. Ми гуманісти. Ми суперфілантропи...

Боже! Боже! Боже!

Прости мені, мати-Україно! Я гордий з того, що є маленьким сином твого великого народу. Але інколи мені так важко... Інколи мені хочеться стати великим сином маленького чеченського народу – таким, як Джохар Дудаєв...

Прости мені, Господи! Я тішуся, що ти сотворив мене християнином. Але інколи мені так хочеться стати мусульманином. Ні! Ні! Не для того, щоб «око за око і зуб за зуб». А для того, щоб гідно і достойно дати по зубах будь-якому зайді, що своїм хамством у моїй хаті нагло і безкарно витоптує мою душу...

Євген ДУДАР.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Їде, їде до Європи ліс,
Лисими Карпати залишає...
Не потрібен лісові безвіз,
Радо Бізнес там його
приймає!

Лізе і бурштин через
кордон,
Митницю майстерно
оминає,

ОТАКИЙ БІЗНЕС

Залишає рівчаків мільйон.
Радо Бізнес там його
приймає!

Бізнес тут і Бізнес там
Ненаситність поєднала,
Ненажерливим ротам
Мало! Мало! Мало! Мало!

Щоб у срібняках
купатись,
Продадуть всю землю
й воду,
Експортують рідну мати,
Вивезуть саму природу...

Олександр СТАХОВСЬКИЙ.
м. Київ.

АВАНГАРДНИЙ КЛАС СЛАВЕНЬ СОВКІВ, ЛОХІВ, ВАТНИКІВ*

Ми родом всі із Жовтня того-того,
Що юним Октябрюм попереду нас біг.
На жаль, зненацька обірвалася дорога,
Звалилась незалежність на голову,
Як в жовтні перший сніг.

Приспів:

Так, ми такі, і нас таких – мільйони,
Ровесників совєтської епохи.
Ми кріпаки по духу, вічні клони,
Гібриди предків – ватників і лохів.

Соціалізм галопом ми промчали,
А комунізм пройшов і не помітив нас.
Ми півстоліття в чергах простояли.
І стоячи, випереджали час.

Приспів.

Ми пролетарів усього світу об'єднали,
Бо ми були і є ще авангардний клас.
Усіх підряд піввіку доганяли –
На років сто всі перегнали нас.

Приспів.

Ковбас дешевих досі запах сниться,
А дефіцит був нормою життя,
Зате могли ми «Родіной» гордиться,
Яку не знаємо і досі до пуття.

Приспів.

Ми так й не стали ще самі собою,
За тим усім ще мучать нас жалі.

Застряг в минулому з нас
кожен головою
Й ногами також
на совєтській ще землі.

Приспів.

Пишаємося ми колективізмом –
Всі за одного і один за всіх.
В ударники щораз зі шкіри лізли,
Були завжди чужими між своїх.

Приспів.

Нема за що нам дорікати долі,
Людьми зробив нас рідний еСеСеР.
Ми хазяї були в цеху і в полі,
Серпа із молотом у снах
тримаєм дотепер.

Приспів.

Себе ми в соцзмаганнях гартували.
У грамотах почесних – пів стіни.
Самі собі на п'яти наступали.
Гордяться нами дочки і сини.

Штатний славетворець Аркадій МУЗИЧУК.

*Рекомендовано для виконання самодіяльними колективами на власну музику.

Калачики – це такі маніпусінки, не більші за дитячий нігтик, плодики якоїсь трави. Якої саме, не знаю і досі, хоча відколи і я, і мої друзяки заяприязнилися з нею, минуло ого-го скільки часу!

То були голодні повоєнні роки. А це означає, що постійно хотілося їсти. Красти ж і не вміли, та й не бажали: не дозволяло піонерське виховання. А це була річ і серйозна, і суворая. Я й досі вдячний цьому вихованню.

Так ото ж про калачики. Назву дали тим солодкуватим із кислинкою плодикам самі хлопчачки. Траву ж, як значно пізніше сказав мені один ботанік, безсумнівно дикоросла. Йі зовсім не шкідлива. Калачики ж витикаються на ній дуже рясно та ще й протягом усього літа. Як мовиться, їж до несхоцу.

Ми і їли. Рвали і їли. Сотнями, а може, й тисячами. І ніколи – чуєте, братове? – ніколи в нас не боліли животики й не підступала до горла нудота...

Шукали й знаходили силу-силенну улюблених калачиків і буваючи в піонерських таборах. Позаяк калачикова мама-травичка росла всюди на кожному вільному клаптику землі.

Ну, а годували в таборах не так щоб надто ситно і надто густо. Прості каші, ріденькі супчики, зрідка масло і ще рідше м'ясо. Та ще трохи фруктів.

Нічого дивного: нагадаю – час був повоєнний.

І знову ж таки: від тих харчів ніколи, ще раз наголошу – ніколи в нас не боліли животики й не підступала до горла нудота...

До чого я веду?

**Усеньке про всеньке, або ж
Будьмо здоровенькі!**

А ось до чого. Нинішнього 2018-го літа, як офіційно передають непродажні засоби інформації, у дитячих таборах та інших закладах масового відпочинку потруїли неякісними та неякісно приготованими харчами чимало вихованців. І начебто з цього приводу порушено кримінальні провадження.

Ну, стосовно кримінальних справ усі ми давно знаємо, як гучно про них сповіщають на початку і як із плином часу вони щезають, наче їх злидень злизав.

А хто ж усе-таки мав би повсякдень контролювати роботу всіх без винятку закла-

дів літнього перебування юного покоління, без перебільшення – майбутнього нашої держави?

На мій погляд, це святий і ледь не найперший обов'язок Міністерства охорони здоров'я. Ця інституція покликана вже самою своєю назвою неухильно стояти на сторожі дитячого життя і здоров'я й не допустити бо-дай одного-однісінького отруйного випадку.

А насправді? Як тут не згадати крилатого вислову першого Президента України: «Маємо те, що маємо»!

І скільки ще матимемо оте трагічне «що маємо»?!

У мене є дуже проста відповідь на це питання: доти, доки очолюватиме дану суперважливу інституцію волохата заокеанська мадам, котра не знає як опинилася в Україні й не знає завдяки яким чеснотам зайняла посаду Першого охоронця й Першого піклувальника про здоров'я цілої нації.

...А тим часом, поки надворі ще красне літечко, найщиріше раджу юним нашим чадам: ота всекорисна травичка ще всюди зеленіє і невтомно плодоносить смачними й поживними калачиками. Рвіть і їжте їх від пуза! І все у вас буде в нормі.

Володимир ЧЕПІГА.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Земляки! Всі земляки: вже перчені, перцювані й ті, що ще мають перчитись.

Волею найкращих братів ваших настановлено мене, «Червоний перець», на сторожі життя радісного на землі українській радянській.

Десять літ уже минуло, відколи землею українською порядкують робітники й селяни.

І гадалося мені, «Перцеві червоному», що за десять цих років наладиться життя наше так, що не треба буде нікого підперчувати...

Але не так склалося, як гадалося. Хоч і маємо ми великі усіма сторонами досягнення, проте:

Ще й досі ми сильно самогон п'ємо та в карти граємо; ще й досі ми не позбавились в апараті радянському бюрократизму та протекціонізму; ще й досі ми неписемності не ліквідували; ще й досі

НАЗУСТРІЧ СТОРІЧЧЮ

Від «Червоного ПЕРЦЯ» 1922 До «ПЕРЦЯ. Весела республіка»

Остан ВИШНЯ

**УНІВЕРСАЛ. ДО ЗЕМЛЯКІВ СВОЇХ, НА УКРАЇНІ
І ПОЗА УКРАЇНОЮ СУЩИХ**

ми газет, журналів та книжок не читаємо; ще й досі ми на трипіллі сидимо та над раціоналізацією в сільському господарстві чухаємось; ще й досі ми індустріалізуємось, як мокре горить... Ще й досі ми не всі кооперовані... А ті, що кооперовані, ще й досі не кредитовані; свині в нас не йоркширські; корови в нас не симентальські; коні в нас і не ардени, і не рисаки орловські; і спізняються в нас ще

й досі потяги; і не доходять учасно в нас листи; і запізняються в нас телеграми; і не скрізь у нас є виробничі наради; і не така, як слід, у нас продуктивність праці; і багато в нас бюлетенів до страхас; і б'ються в нас сковорідками та макогонами по жилкоопак; і тягаємо ми ще своїх жінок за волосся; і не всі ми допомагаємо безпритульним; і не всі ми підписуємось на позику індустріалізації...

Ще й досі поза Україною... вилизують чоботи Пілсудський, Чемберлен, Пуанкаре, щоб Радянському Союзові хоть чим-небудь та нашкодити...

До всіх цих земляків моїх звертаюся я голосом кечиким:

Схаменіться! Десять літ уже, як ви «сини вільної волі»!

Схаменіться, бо перчитиму я вас і пектиму і на друге десятиріччя, і на третє, і на п'яте, і на десяте, і завжди, і нині, і повсякчас, і на віки вічні, аж поки не буде на землях радянських і з того і з другого боку, і всередині всього, всього, всього на всі 100 %.

1927 р.

«Червоний перець»

Надіслав для журналу «Перець. Весела республіка»
Валентин Шульга.

—ІНТЕРНЕТ-АГЕНЦІЯ «ПЕРЦЯ»:—

повідомляє,
аналізує і коментує

ОСТАПИ БЕНДЕРИ У «РОСАВІАЦІЇ»

До чого тільки не додумаються нинішні послідовники Остапа Бендера, особливо у сусідній країні.

Чого вони тільки не крали за всі роки у наших винахідників. Мало того, сьогодні ці винаходи і розробки ще й видають за свої: від військової техніки до побутової. Словом, куди не глянеш – скрізь «Маде ін Раша».

Дійшло вже до того, що почали навіть видавати зарубіжним компаніям сертифікати, звичайно, підроблені, на експлуатацію суто української техніки.

Нещодавно українська поліція відкрила кримінальне провадження відразу проти двох таких шахраїв: російської компанії «Волга-Днепр» та її покровителя «Росавіації». Обидва шахраї підробляли сертифікати льотної придатності літаків «АН-24» «Руслан», що, звичайно, ставить під загрозу безпеку використання «Руслана» за межами України. Зазначимо, права на видачу будь-яких дозвільних документів з експлуатації повітряних суден, вироблених за участю ДП «Антонов», належать саме цьому державному підприємству. Тим паче, коли йдеться про безпеку такого літака, як «Руслан». Бо все може трапитися.

А мета російських шахраїв – скомпрометувати ДП «Антонов», особливо враховуючи той факт, що у світі зростає увага до українських літаків, зокрема «АН». Мабуть, російські шахраї планували отримати подвійний ви-
граш. По-перше, підняти свій авторитет, мовляв, ми хоч не перші, але і не другі. Оскільки до цього шахрайства причетна не лише комерційна структура, а й державна «Росавіація», їм вдалося б без зайвих зусиль скомпрометувати не тільки ДП «Антонов», а й саме виробництво літаків серії «АН».

Все одно: на Заході чи Сході,
Якщо сусід шахрай чи злодій,
Звичку май таку –
Тримай усе і завжди на замку.

ПРО МАЛІ ГАМАНЦІ І ВЕЛИКІ КИШЕНІ

Уявляєте, як сміються наші мільйонери і мільярдери, коли читають ось такі повідомлення «Держстату», як одне з останніх. Спеціалісти цього відомства скрупульозно підрахували, що протягом січня – травня 2018 року розмір середньої номінальної заробітної плати становив 8,225 грн. Це, мовляв, аж на 26,7 % більше, ніж за торішній аналогічний період.

До розряду багатіїв віднесли жителів Київщини – тут середньомісячна зарплата становить 8,992 грн, у Києві – 12,721 грн, і так аж до найнижчих по країні зарплат, теж середніх. Тому складається враження, що ми з вами багатіємо якщо не кожного місяця, то кожного року.

До речі, середня зарплата жителів Донецчини та Дніпропетровщини становить у середньому 8 – 12 тисяч грн. Причому невідомо, чи цей середній показник виводився з врахуванням статків одного із головних олігархів Р. Ахметова, фірми якого в основному є роботодавцями в східних і південних регіонах. Так ось, для інформації: статки Р. Ахметова торік збільшилися на 994 млн доларів і він займає 307-ме місце із 500 серед багатіїв світу. І кого-кого, а його абсолютно не цікавить середньомісячна зарплата ні металургів, ні лікарів, ні шахтарів, які наче бджілки невтомно носять в ахметовський вулик нектар, аби солодко жилося олігарху і подібним до нього скоробатамкам. Про це Держстат замовчує, а електронні декларації підтасовуються, ось і маємо середню температуру по лікарні.

На жаль, цей жарт уже навіть не викликає посмішки. Звикли до статків середньостатистичного українця або, за висловом одного з наших попередніх президентів, «малого українця». Підраховували, втерлися рукавом і терпимо далі, чекаємо чергової статистики, середньої по палаті, області, району, країні. Але у малих гаманцях від цього нічого не змінюється. Зате у великих кишнях суттєві зміни.

Ми не бідні, ми багаті –
Маєм тисячі зарплати.
Просто вміють у Держстаті
Справно все підтасувати.

Чергував Панько БЛОГЕР.

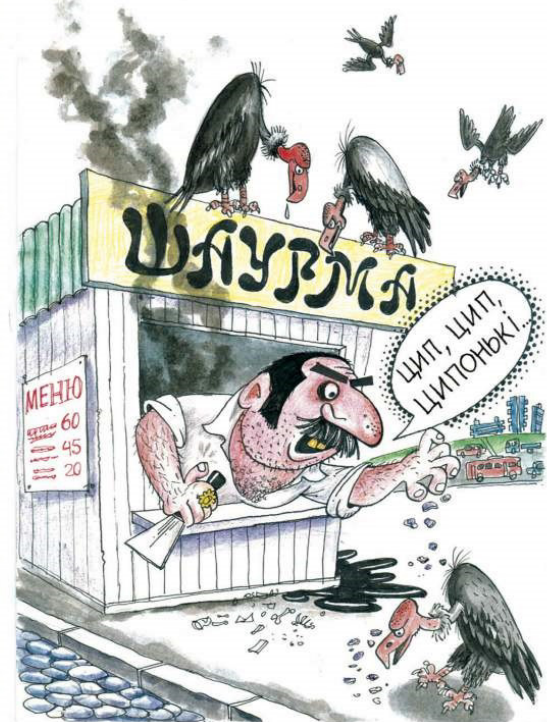

– Все-таки я вас десь бачив!..
– Ще б пак! Ти ж сидів п'ятнадцять років... А я був охоронцем у тій в'язниці!..

Микола КАПУСТА

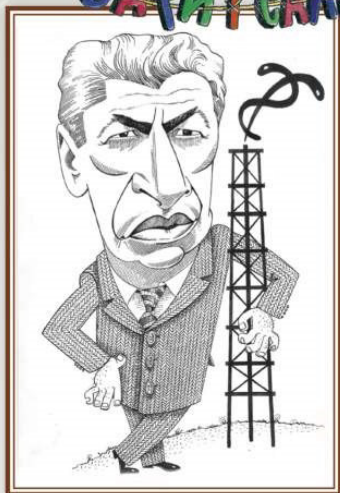

Володимир СОЛОНЬКО

ПОЛІТИЧНА КУХНЯ ПЕРЦЯ

ЗВЕАТНІ СААТН

Панові Юрію БОЙКУ

А мені зверху видно все:
Хто й що кому несе.
Бачу прекрасно –
Не бачу лиш під носом
власним.

Придивіться уважно
до цієї персони
Із боку п'ятої колоні.
Вдає щораз із себе
він оригінала,
Насправді копія регіонала

Махмуд ЕШОНКУЛОВ

ПАРТІЙНІ ОТЕЛИ

Якщо вибори на носі
Навесні, а чи під осінь.
(Стало вже у моді) –
Чекайте приплодів.
Не на комплексах і фермах,
Не в хлівцях-сараях,
Бо там їх чекать даремно,
Чому – усі знають.
Із молочним нашим стадом
Щорік більшає загадок.
Зате в лавах політичних

Настрої веселі –
Там від грудня і до січня
Масові отели.
Наплодили стільки всяких
Байстрюків партійних.
Серед них тьма-тьмуша – браку,
Бо корівок дійних
Серед них відсотків кілька.
Решта, як корова «Мілка».
Лиш придатні для реклами,
Хоча з вим'ям і рогами,

Ялові, безплідні.
Зроста кількість пустомелів
Від партійних цих отелів,
Й кожен до корита лізе
Зверху і донизу.
Тож врятує не ротація
Наше партійне стадо,
А масова кастрація
В усіх радах.
Метод цей старий, надійний,
Тож не гаймо час, а діймо.

НЕРЕГЛАМЕНТОВАНІ ДУМКИ

Мичання – золото!
Чим більше рятівників нації, тим важче доплисти до берега.
Красти – злочин, багато красти – бізнес, грабувати весь народ – політика.
Там, де обіцяють для всіх рай, – пекло гарантоване.
Життя – прекрасне! Тільки в кого?!

с. Христинівка Черкаської області.

Сергій КОЛОМІЄЦЬ.

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

Не гомоніть: «Нема для нас заміни!» –
При вас ми геть по вуха у багні.
Звітуйте чесно людям України,
а не годіть чужинській старшині!

Леонід КУЦІЙ.
м. Вінниця.

Веселим олівцем малював
Володимир СОЛОНЬКО,
а гострим співцем віршував та прозував
Аркадій МУЗИЧУК.

Кажуть старі люди, що в сталінські часи газети організовували виступи пенсіонерів про те, що й старики хочуть бути активними будівниками комунізму. А тому вони й просять, ні, навіть вимагають (!), аби їх також обкладали податками, як і молодих! Інакше вважатимуть таке неподобство дискримінацією. Це мало вигляд п'ятого колеса до воза. Усі розуміли, що такі заяви надумані й штучні. Тому, як тільки хтось потрапляв у халепу, люди казали: «Напросивсь, як старики на податок!»

Щось подібне сталося і з багатьма клієнтами мережі «Київстар». Автор цих рядків знайомий із ситуацією особисто.

19 числа кожного місяця з мого рахунку в мобільному телефоні знімалося 35 гривень. За це можна було телефонувати в мережі «Київстар» без ліміту, а на телефони інших операторів давалося 60 хвилин. У принципі, такий варіант вашого покірного слугу влаштовував.

Усередині травня цього року з головного офісу (з Києва) надіслали sms-повідомлення про те, що тариф змінюється. Із 19 червня доведеться вже платити 55 гривень. За це «Київстар» додає мені Інтернет (а ним я користуватися не буду – телефон старий, а на смартфон моєї пенсії не вистачить) і вже не 60, а 100 хвилин, аби дзвонив на «Водафон», «Лайф» та в інші мережі. Довго говорити по телефону не люблю, тому оті 40 хвилин для мене зайві.

Так сталося, що відкрив sms-ку через тиждень. А за ці сім днів я, як потім з'ясувалося, повинен був повідомити оператора, що не згоден із новим тарифом. Не повідомив, значить, мене все влаштовує!

Іду в офіс «Київстарту» в Запоріжжі (проспект Соборний, 145). А там – близько де-

сятка людей із подібною проблемою. Прошу молодиків, які там продають телефони та додатки до них, дати відбій новому тарифу, залишити мені старий.

– А ми не можемо, – чую у відповідь. – Усе вирішується в Києві.

– А хто у вас начальник? – питаю.

– Усе наше керівництво в Києві.

– Зв'язатися з ним можна?

– Тільки з оператором.

NOVІ ТЕХНОЛОГІЇ

ТАРИФИ з КИШЕНІ

І ось (яка честь!) мої претензії вислуховує вже київський оператор. Потім відповідає, що все це зробили для (!) кращого обслуговування клієнтів.

– Багато наших абонентів хотіли, аби в телефоні був Інтернет і ще хоча б 40 хвилин для зв'язку в інших мережах. Ми пішли їм назустріч.

– Але ж я особисто вас не просив це робити. Мені, пенсіонеру, будь ласка, верніть оті умови, за які я платив 35 гривень.

– Цього зробити не зможемо. Ніхто повертати назад тарифи не буде!

– Виходить, ви й ваше керівництво позичили очей у сірка, залізли мені й мільйонам людей у кишеню й діставатимете звідти щомісяця зайві 20 гривень? А, до речі, де можна ознайомитися зі списком тих, хто просив вас підвищити тариф?

Пауза затяглася на кілька хвилин. Потім оператор мовив:

– Такі дані ми не надаємо. Це – конфіденційна інформація про клієнтів.

От тоді, шановний читачу, я й згадав розповідь старих людей про сталінські часи. І вирішив для себе, що при «батькові всіх народів» гласність була дещо кращою, ніж тепер. Бо під отією вимогою: «Хочу, щоб і мене обклали податком» стояли підписи реальних людей – Іваненко, Петренко, Сидоренко... А тут, бачите, переважна більшість дуже хоче, а хто саме – великий-превеликий секрет!

Після того на мій телефон надійшли sms-запитання: як мене обслужили в «Київстарі»? чи пораду я знайомим користуватися цією мережею?

Відповів, що обслуговування оцінюю тільки на «нуль», а своїм знайомим радитиму шукати щастя в інших мережах – може, хоч там їх підло й нагло не обдиратимуть так, як мене!

Цікаво, а як оцінюють таку діяльність «Київстарту» Антимонопольний комітет, Інспекція з питань захисту прав споживачів, Кабінет міністрів України?

Пилип ЮРИК.

м. Запоріжжя.

ДАВНІ ГОЛОСИ ПРО НОВІТНІ ЧАСИ...

«Постулат (закон) економіки, виголошений паном Гройсманом (що інфляція є наслідком зростання економіки), – в економічній теорії ВІДСУТНІЙ... Тому Гройсмана слід або висунути на здобуття Нобелівської премії (якщо він надасть свої наукові розробки, що підтверджують постулат Гройсмана), або, найімовірніше, його слід гнати з посади НЕГАЙНО. Бо інакше цей офшорний знахар із неповною середньо-базарною освітою стане могильником надій Українців».

Володимир ПИЛИПЧУК,
академік Академії наук України, професор.

ВІНИК

Забруднений, в смітті
Сподобився раз Віник шани:
Вже більш кухонь не будуть

А панські-но убрання та жупани...
(Напевно, слуги були п'яні!)

От Віник мій розприндивсь
так, що страх!

Ялозить все несамовито
І по дворянських жупанах

Молотить знай, немовби
ціпом жито.

Багато, далебі, і праці було там,
Так ні на кришечку ж користі:
Бо Віник був брудний і сам,
То чим старальніше він чистив,
Тим більш було і плям!

Отак і дурень той наробить
тільки глаума,
Як виправлять учені праці здума!

Михайло СТАРИЦЬКИЙ.
(1840–1904)

Рубрику веде Валентин ШУЛЬГА.

РІЗНІ РИЗИКИ

На Рівненщині у трійці «лідерів» із виявлених поліцейськими за останні півроку п'яних водіїв – Сарненський район (88 осіб), Рокитнівщина та Здолбунівщина – 75 і 70 відповідно.

ТУРБОТА

У Рівному экс-прокурор і викладач університету видали книгу тюремної лексики.

Ну що ж, братована братва,
Про тебе, бач, подбали,
Щоб знали всі, що ти – жива
І набираєш бали.
Живуть майбутнім автори,
Страхують власну долю.
Мо', в них якоїсь теж пори
Суди поцуплять волю.

Ця солона, як сіль,
Правда всім нам відома:
Ризикують усі,
Хтось на фронті, хтось вдома.
Та не кожен знаття
Про ті ризики має.
Хтось рятує життя,
Хтось його відбирає.

ОДИН ІЗ КІНЦІВ НИТОЧКИ

Підпали майна на Рівненщині, зокрема в обласному центрі, фіксують чи не щодня. Палять автівки чиновникам і депутатам, політикам, журналістам, суддям, бізнесменам і навіть спортсменам.

«Пускати півня» стало модно
Заради вигоди чи мсти,
Бо почувуються вільготно
Ті, що із «півнями» на «ти».

Юрій БЕРЕЗА.

ЗНАЙ НАШИХ!

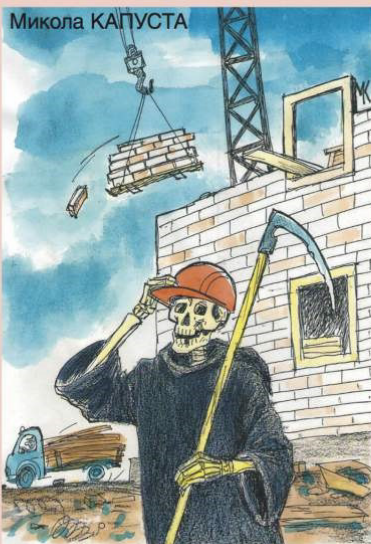
З ініціативи керівництва Будинку культури цементників та за фінансової підтримки ПРАТ «Дікергофф Цемент Україна» у Здолбуніві, що на Рівненщині, проведено перший Всеукраїнський конкурс карикатур на тему: «Нове покоління – нові вимоги безпеки».

Після підбиття підсумків у Будинку культури цементників районного центру було урочисто відкрито виставку дотепних робіт українських майстрів веселого олівця.

Тут раді були вітати художників-переможців – Олега Гуцолу з Білорусі, Сергія Рябоконе з Києва, Олександра Дубовського з Дніпра та Віталія Левицького з Рівного.

Серед гостей були також художник і дизайнер Павло Шуляк та письменник-гуморист Юрій Береза. Справжньою ж родзинкою став приїзд корифея української карикатури Миколи Капусты з Донецька.

Віктор ГОЛУБ,
координатор виставки,
художник-карикатурист.

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

Сергій РЯБОКОНЬ

КМІТЛИВА ПРОДАВЩИЦЯ

– Налий, Олечко, по склянці
Бочкового пива, –
Попросили в буфетниці
Денис та Гаврило.
– Духота надворі нині,
Зозулько миленька.
Тому бажано, щоб пиво
Було холодненьке.
– Не хвилюйтеся, – шепнули
Якісь молодичі. –
Вона щойно туди влила
Води із криниці.

ПРОГНОЗИСТ

Сидить Федот за столом
У кумасі Майї.
День народження вона
Нині відзначає.
Ще й чарчини не вживав,
А заснув небога
Й так хропе, що привітань
Слухати незмога.

Враз прокинувся, позіхнув:
«Вибачайте, люди.
Щось у сон ударився я –
Дощ, напевне, буде».
Хтось з гостей пробурмотів:
«Везе ж твоїй Наті,
Що синоптик-прогнозіст
Живе в її хаті».
Тут Наталка і своє
Вставила нерадо:
«Чоловік мій засина,
Де лиш не присяде.
Якщо вірити йому,
То у час цей літній
Нас із вами вже б zalив
Потоп усесвітній!»

Микола ЮРЧИШИН.

— Нічого не розумію — буряки різні, а ціна однакова..
— А що тут розуміти: оті, що менші, сусід справа вирощує, а оті більшеньки — від сусіда зліва.. Уночі викопав, ще свіженькі...

ВЕСЕЛИНКИ З ЖИТТЯ

ВАСЯ

Мої знайомі дуже хотіли мати сина і навіть ім'я вибрали — Василь, але Бог послав їм доньку. Дівчинку в метриці записали Василюною, але всі в сім'ї звали малу Васю.

І ось одного разу взимку Василюна з мамою їдуть в автобусі, а навпроти них сидить бабуся. Вололося у дівчинки сховане під шапочкою, яка більша підходила б для хлопчика. Бабуся, зворушена спогляданням чарівної Василюнки, вимовляє:

— Ой, який гарний хлопчик!

— Я не хлопчик, я дівчинка, — ображається Василюнка.

— Ой, яка гарна дівчинка, — виправляє свою помилку бабуся. — А скажи, як тебе звати?

Василюна вже задоволено відповідає:

— Вася!

ПРИЙДУ З ТАТУСЕМ

Це сталося в родині моїх знайомих в Тернополі. В них росте донька, ще дошкільниця, але дуже прагне діяти самостійно, тому батьки доручають їй самій вирішувати деякі питання. От і зараз батько попросив доню зателефонувати у ветлікарню. Дитина охоче телефонує:

— Алло, добрий день!

— І тобі добрий день, дитино.

— Це ветлікарня?

— Так, сонечко.

— А ви котів каструєте?

— Так.

— Добре, я завтра з татусем прийду.

Зібрав Ярослав **БОРСУК**

м. Підгайці Тернопільської області.

Про сон рябої кобили відомо багатьом. Це народне прислів'я вже не одне століття в українців на язичі, коли мова йде про різні нісенітниці. Мовляв, що ти мені розповідаєш про всякі небиліці.

А ось про сон рябої корови, яку звуть Рябуха, мені стало відомо від її господаря, з яким та поділилася своїми сонними пригодами.

До речі, живе Рябуха у звичайного сільського господаря і є єдиною коровою у селі. І ось сниється їй такий сон. На пасовищі, де вона паслася, під'їжджає фургон. З нього виходять троє дебелих чоловіків у супроводі її господаря. І впевнено крокують до Рябухи.

«Наша Ряба», як ласкаво називають Рябуху, оскільки на її молоці виростають майже усі діти села, перестала скубати соковиту траву і насторожено підняла голову. Не подобалися їй чомусь ці непрохані гості. Вона фиркнула і, на всяк випадок, зайняла бойову оборонну позицію. Роги у неї круті, гострі, тож відстояти себе зможе.

«Можливо, це нові заготівельники? — подумала про себе Рябуха. — Молоко у мене високої якості: жирність до 5%, добовий надій — за 40 літрів».

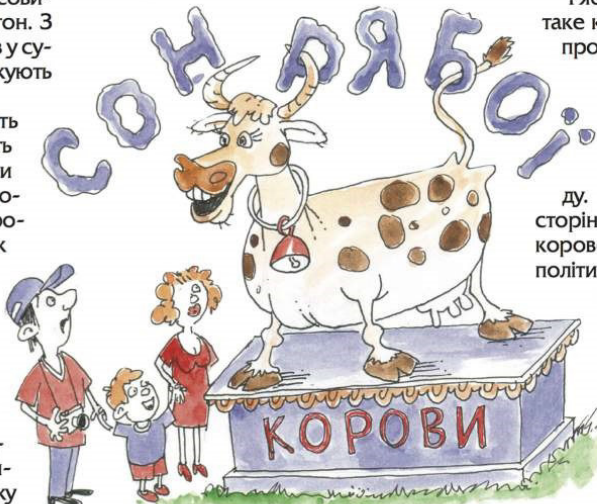
Але чим ближче наближались незнайомі особи, тим більший страх охоплював її. Всяке приходило на думку «нашої Рябої».

«А якщо господар задумав продати мене? — сама собі задала запитання Рябуха. — А чи здати на м'ясокомбінат?..»

І вона мала всі підстави так думати. Адже усі сусіди вже позбулися своїх корівок. Мовляв, не вигідно тримати. Як кажуть, шкірка не варта вичинки. Заготівельні ціни на молоко низькі, а на корми навпаки — зростають.

Після таких думок Рябуху охопив ще більший страх. Та не встигла вона отямитися від таких переживань, як незнайомці підійшли вже близько і зупинилися. Лише господар наблизився до Рябухи, обійняв її за шию, поплескав, почесав між рогами, за вухами. Причому він робив це так ніжно, ласкаво, що і в нього, і в Рябухи в очах з'явилися сльози.

Ой видно село!..

У відповідь, як знак подяки, Рябуха тиенько замукала і лизнула господаря по щоці. Вони обоє ще більше розчулилися.

Незнайомці продовжували оглядати, фотографувати Рябуху з усіх сторін. Про щось між собою говорили, дещо навіть записували. Таких гостей за свої десять років життя у неї ще не було. І це Рябуху насторожувало.

Корова раптом вирвалася з обіймів господаря і глянула на нього широко відкритими очима, ніби запитала: «Що означають ці телячі ніжності?»

Господарю нічого не залишалось, як розповісти про мету приїзду незнайомців.

— Ці люди із зоопарку, — почав свою промову господар. — Приїхали вони, щоб забрати тебе із собою. Бо, виявляється, ти остання корова у країні. І зберегти такий вид свійських тварин можна лише у зоопарку.

Рябуха слухала і нічого не розуміла. Що таке корівник, сарай, хлів — вона знала, а про зоопарк чула вперше.

— У тебе там теж буде свій власний офіс, тобто хлів, — втрутився у розмову один із приїжджих. — Жити і харчуватися будеш за всіма європейськими стандартами. В усіх на виду. Тебе будуть фотографувати з усіх сторін, рекламувати. Ти станеш публічною коровою. Згодом потрапиш у бізнесові та політично-партійні ролики, заміниш віртуальну Мілку. Ось таке майбутнє тебе чекає.

Рябуха вислухала уважно, і як тільки хотіла мекнути на згоду, — прокинулася. Довго приходила до тями, оглядаючи свій обжитий нинішній «офіс» і старанно пережовуючи сказане представником зоопарку. Бо багато чого із почутого вона не розуміла, а тому й розповіла господарю. А він мені. І то по секрету. А я не втримався і з вами поділився. Бо не знаю, як скоро сон Рябухи стане віщим, але судячи зі статистики різкого зменшення поголів'я корів, до того йдеться. Так що насолоджуйтесь натуральним молоком, поки воно ще біле і коров'яче.

Михайло **СТЕПОВИЙ**.

м. Київ.

— Доводять, що Ньютон відкрив закон всесвітнього тяжіння, сидючи під яблуною.

— Цікаво, що б він відкрив під вишнею?

Тут відізналася Швайчиха:

— Новий спосіб виготовлення вишневої наливки.

— Ну що, сходила до вухо-горло-носа?

— Так. Заспокоїв, сказав, що все вже позаду.

Тут відізналася Швайчиха:

— То, може, він натякав на геморої?

— Ач як розпинається прем'єр про нас, бідних...

— Ох, уже ці галасливі фанфари! Аж вуха позакладало.

Тут відізналася Швайчиха:

— Тому-то урядовці стали погано чути голос народу.

— Всевишній панує над Усесвітом...

— Людина царствує на Землі...

Тут відізналася Швайчиха:

— А ми теревенимо про якусь демократію!

— Дивлюся я на Спиридоновича — ну зовсім трухлявий пеня!

— Е, не кажи — на жінок ще задивляється.

Тут відізналася Швайчиха:

— Згадала дідова кочерга, як у штикову ходила!

— Є підозра, що Мона Ліза олігофрен.

— Оце так висновок!

Тут відізналася Швайчиха:

— Схоже на те: вона ж усім і постійно посміхається.

— Скільки можна сидіти на нашій шії цим торбохватам!

— Правителі приходять і йдуть, а народ залишається...

Тут відізналася Швайчиха:

— Ні з чим!

— Можливо, у жінок, справді, не склалося з гумором. Ну то й що?

— Зате наша стаття чудово володіє мистецтвом глузування.

Тут відізналася Швайчиха:

— Чого вартий, наприклад, пересолений борщ!

— У подальші плани Господа людини, мабуть, не входить.

— Звідки таке припущення?

Тут відізналася Швайчиха:

— Інакше б він не посилав на наші голови стільки смертельних випробувань.

— Єдині, хто по-справжньому цінує жінок, це митці.

— Возносять на п'єдестал!

Тут відізналася Швайчиха:

— Ага, так зручніше заглядати жінці під пелену.

Розмови підслуховував Зиновій ГАРТ.

м. Слов'янськ
Донецької області.

БАЙОК РАЗОК

ПРИНЦИПОВИЙ ФЛЮГЕР

Пафосне

Ані вправо, ні вліво —
Непохитно, як совість,
Він стоїть на своєму
У вітрину пору.
Я вклонився йому
За його принциповість,
Бо не знав:
Його просто заклонило вчора.

ЗОЗУЛЯ

У розквіті вже мемуарних літ
Вона в науці залишає слід,
Педагогічний видавши трактат
«Про досвід виховання немовлят».

ПРО ДОСТОВІРНІСТЬ

Учорашній День
сьогорнішньому правив,
Що завтрашній
давно вже все прогавив.

ПАПУГА

Щодня із клітки гонорово кричав:
— Мені — свободу слова!
Я б народив такі думки!..
Його дослухались-таки,
Тепер свободу слова має:
Що хоче, те і... повторяє.

КОРИТО НОМЕНКЛАТУРНЕ

Ні «ліві», ні «праві»
Мені не страшні:
При владі державній
Я завжди в ціні.

НЕТЕРПІЛЯЧЕ КУРЧА

Ще не проклюнулось, як слід,
А вже часу не гає:
У стінку стукає і квіт —
Свободи вимагає.

НОВАТОРСЬКІ ПОШУКИ

Мчить щодуху Чутка-цокотуха,
Все нові й нові шукає вуха.

ПРОЗА ЖИТТЯ

Небито й довго жив би Ніс,
Якби куди не слід не ліз.

ПЕДАГОГІЧНА ПОЕМА

У мемуарах записав Батіг:
«Виховував по-своєму, як міг...»

ДІРКА

Я всім потрібна скрізь і всюди,
Без мене й Бублика не буде!

ПРО ЖАБУ

Як таланить сусіду трохи навіть,
То Василя відразу жаба давить.

Микола БІЛОКОПИТОВ.

м. Запоріжжя.

МАЙСТЕРНЯ ХУДОЖНИКА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А що означає «інше»?
— Ну, пишу картини...

- Хазяйка, я забираю вашу пральну машину на ремонт.
- А як же я?
- А ви ремонту уже не підїгаєте.
- ***
- Дівчино, ви до скількох працюєте?
- До шістдесяти.
- ***

Дівчина:

- Нарешті отримала посвідчення водія, хочу купити машину. Може, порадиш, яка краще для дівчини.

Хлопець:

- Пральна.
- ***
- Миколо, що ти завжди робиш після обїду?
- Чекаю вечері...
- ***
- Ти чого мовчиш?
- Слова підбираю.
- Як?
- Цензурні.

Стук у двері. На порозі молодий чоловік.

- Тато! — гукає хлопчик. — Да мамі дядя прийшов.
- Який дядя?
- Який думає, що ти у відрядженні.
- ***

Жінка лежить з кумом Максимом у ліжку. Телефонний дзвінок, вона бере трубку. Телефоную чоловік:

- Кохана, чим займаєшся?
- Чекаю тебе.
- Я на годинки дві затримався. Ми тут з кумом Максимом шафу ремонтуємо.
- Добре, любий, чекаю.

Кум:

- Хто дзвонив?
- Чоловік. Сказав, що повернеться через дві години. Він з тобою шафу ремонтує.
- ***

- Чула, у Гальки чоловік помер через місяць після весілля.
- Бідолашний... Недовго й мучився.
- ***

- Ма-а-а-ам! Завтра батьківські збори! Підеш?
- Не піду!
- А чому?
- Знаю я ці батьківські збори! Ми краще за ті гроші з тобою на море подїдемо!
- ***

Двоє молодиків розмовляють в кафе:

- Знаєш, набридло сидіти на шії у батьків.
- Підеш працювати?
- Та ні!... Поживу трохи в селі у бабки.

Зібрав та підготував до друку Володимир КЛЕПАЦЬКИЙ.

с. Білогородка
Києво-Святошинського району
Київської області.

Я не вкладаю в слово «крижопільський» іронічний підтекст. Не вкладаю хоча б тому, що я зараз проїлюструю, що пишу це цілком серйозно, і тому, що є в світі Крижопільський музей сатири і гумору імені вашого покірного слуги. Створив його сподвижник на ім'я Володимир, на прізвище Танцюра. Коли я чув прізвище Танцюра, одразу думаю, що всі Танцюри в світі, що пишуться з великої літери, сподвижники. Згадаймо славного мого земляка Гната Танцюра, Великого сподвижника свого часу. Скарбника. Найбагатшого скарбника, принаймні на Поділлі і в Україні.

Гнат Трохимович зібрав, записав і зберіг для рідної Батьківщини і світу неповторну скарбницю українського фольклору — понад 2500 українських пісень з мелодіями. Підготував збірник «Пісні Явдохи Зуби», але мені не відомо, чи він їх видав за свого життя. І це з репертуару однієї співачки. Самої Зуби. Його рукописні праці знаходяться в Інституті мистецтвознавства, фольклору та етнографії, є окремий фонд Гната Танцюри.

Але я зараз про іншого Танцюра з того ж благословеного краю — Поділля — Володимира Івановича. З села Левків, поруч якого отой знаменитий на весь світ Крижопіль. Як естафета, як скарбник, як ентузіаст, як син свого краю і свого народу він поставив перед собою мету — зберегти крижопільський глум.

Між посадкою картоплі, боротьбою з колорадськими жуками, обрисовуванням свого саду, напоюванням худоби, доглядом за домашньою птицею він береться ще й за ніж. Так — за ніж. Гострий, сталевий, як і стамеска. І вирізає з дерева незвичайні, веселі, як невимрущий сміх на планеті, смішні, як і карикатури, скульптури. Вони дарують йому радість від закінченого твору, людям насолоду і викликають

ширу усмішку. Ширі усмішки радості, а не горя, котра роззброює усіх нас від гніву, ненависті і порожнього любові.

Володимир Танцюра підписує свої скульптури, веселі сюжети прислів'ями, поговірками, і не тільки рідного йому крижопільського краю, а й завезеними до Крижополя з інших українських земель.

Але на цьому Володимир Іванович, як кожний сподвижник, не зупиняється, він ще й стукає в двері: дерев'яні, залісні, дерматинові. Стукає, щоб випросити шматок чи круляк міцної деревини, і при цьому не боїться, що йому дадуть замість цього твердим, як дуб, коліном під те місце, яке не має спокою в цьому світі. Бо розуміє: проси тут, бо на небі того, що тобі треба, не дадуть, і не дозволять здійснити мрії, утвердитися чи щось утвердити нове, саяк же кщо не на землі, то принаймні в його районі, області.

У наших колег

Крижопільський сподвижник

Він має залишити свій слід на цій планеті. Хай і в далекому від земного епіцентру куточку. Для наступних поколінь, щоб на їх устах, у їхньому серці лунали не смертельні канонади «буків» і «граві», плач дітей і матерів, а

Володимир СОЛОНЬКО

— Молодець, Петренко, здорово придумав!..

лунав сміх — як символ миру, спокою душі і здоров'я тіла.

І тому, хто стукає, відчиняють. Перед Володимиром Танцюрою відчинили двері не бюрократи, чинуші, формалісти — герої фейлетонів та карикатур сатиричних журналів і веселих

сторінок газет. Перед Володимиром Івановичем відчинили навістік двері глава Крижопільської райдержадміністрації Валентин Іванович Панчук, голова Крижопільської ради Петро Серафимович Тамбовцев, начальник відділу культури Оксана Василівна Кройтор, і надали посильну допомогу для наповнення експонатами музею, який уже фактично створений — перший і поки що єдиний у Вінницькій області. Не тільки створений, а й уже наповнений сміхом: веселими експонатами, починаючи від колючо-гірко-веселого «Перця» і завершуючи його побратимом — «ВУСом» (видання українських сатириків).

То скажіть мені чи самі собі, як не любити того чоловіка, який творить не зло, не підлість, не інтриги, не пише наклепів, не лається, а лагідно посміхається, а тепер уже й на всю Україну. Бо в нього, в усіх нас є вже веселий музей. Веселий музей на всю Україну і там бажаний кожен із нас як гість, як творець, як збирач народних усмішок, веселих бувальщин, щирих іскринок, смішних і комічних випадків, карикатур. А в тому музеї є вже біля тисячі книжок. Книжок і добірок наших сатириків і гумористів. Їхні безсмертні імена увійдуть у вічність

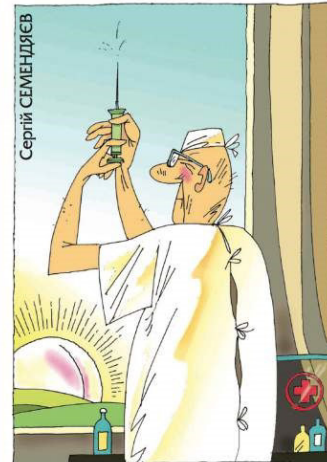
саме завдяки нашому крижопільському сподвижнику і хранителю найдорогоціннішого на землі — сміху. Бо ж відомо, сміх — це життя.

Музей наповнений рукотворними витворами й самого сподвижника і творця. Творця і пропагандиста в найкращому розумінні цього слова, веселого і смішного. І в цей музей (поки що безкоштовний) може увійти і дорослий, і дитина. І з цього музею може вийти той, хто туди зайшов з недовірою чи злістю, а вернувшись з усмішкою, що свідчить про його задоволення, бо на стелах лежить прапор українського гумору — невимрущий «Перець», який неодноразово розстрілювали, а він відроджувався і сміявся з тих, хто давно канув у Лету, а «Перець» оживав, жив, живе і творить. «Перець» усіх часів для всіх народів.

Поруч із ним у музеї — перчанський побратим, сатиричний журнал, різнокольоровий «ВУС» і, звичайно... стіни. Як у кожному музеї. Але в Крижополі не звичайні стіни, а веселі стіни, що викликають сміх, як криві дзеркала нашої буденщини, регіт від побаченого — карикатур наших василєнків, герасимчуків, арутюнянців, чмирьових, солонків, петренків та багатьох-багатьох інших, які не полінувалися заклеїти конверт, підняти своє м'яке місце над стільцем і піти на пошту та й надіслати на адресу чи то сподвижника Крижопільського краю Володимира Танцюра свої творчі витвори, чи то сам музей сатири і гумору Крижополя. Надіслати свої твори своїх недоспаних, але веселих ночей, ранків, днів, годин, хвилин, коли народжувався сміх. Веселий сміх і колючий дотеп на тему кривого нашого сьогодення, що так хочеться забрати з кривого дзеркала аморальності і покласти у рівну, повнокровну, моральну нашу дійсність.

У цих же стінах ви можете голосно на весь Крижопіль засміятися, прочитавши веселу усмішку, дотепний анекдот, побачивши давню карикатуру, що, як сміх, ніколи не вмирає. Не вмирає, бо вічно сміється з певних вад людини і сміятиметься, поки та людина творитиме те, що не заповідав Творець. Сміятиметься, доки на Землі є людина. І житиме вічно, поки на Землі існують такі ентузіасти, як Володимир Танцюра — крижопільський невимрущий у віках сподвижник, як і його однофамільці Гнат!

Олег ЧОРНОГУЗ,
спеціально для «ПЕРЦЯ»
Весела республіка».

БЕЗ ЗАЙВИХ СЛІВ

- ♦ Народна прикмета: гречка не вродила — до провальних виборів.
- ♦ Як багато гарних слів скомпрометовано в назвах політичних партій!
- ♦ Страждання інтелігента: кинув пити й почав запоем читати.
- ♦ «Ти дурень» — це образа, а «від дурня чую» — контрпропаганда.
- ♦ Трапляється, що в любовному трикутнику третьою зайвою виявляється дитина.
- ♦ Тільки алкоголіки купують горілку, вдумливі женуть самогон.
- ♦ Адреса, який не загрожує перейменування: моя хата скраю.
- ♦ Снобізм — зворотна медаль жлобизму.

Юрій МЕЛІХОВ.

м. Полтава.

Валерій ЧМИРЬОВ

ДУШУ ПОШМАТОВАНО

**Душу пошматовано і тіло,
Зрадив друг, який казав:**
«Люблю».

**Тіло, отче, майже відболіло,
а душа вмирає від жалю.**

Наталка Поклад

Не беріть, Наталко, так до
серця,
Якщо раз там зрадив – не біда.
З часом все забудеться,
притреться,
Мов у склянці вчиститься вода.

А пішов, то хай іде до біса,
І не тре так бідкатись за ним.
Пам'ятайте: ви є поетеса,
І за вами мліє не один.

ХАТОЮ СТАЮ

**І хатою я сам нараз стаю,
Села осердя, острівцем озону.
Втираю із землі сльозу солону,
Притулок на ніч**

жебракам даю.

Леонід Горлач

Так хочеться провідати свою
Малу, до болю рідну,
батьківщину,
І лише гляну на сільську руїну,
То сам своєю хатою стаю.

Й запрошую людей ще від воріт.
Усіх старців і немічних
приймаю...
А ще біжу та клуба відкриваю,
Що на замку вже більш
десяток літ.

Із вікон лине музика у світ.
Влаштовуя цікаву дискотеку,
А поруч відчиню бібліотеку –
І читачі ступають на поріг.

Вже тягнуться дорослі і малі,
Питають «Колобка» та «Енеїду»...
Прийшов сусід, та й каже:
«Леоніде!
Вертайсь сюди! Наводь красу
в селі.

Дивись, воно дичавіє, зника,
Ген в гору пнуться чагари і трави.
І, бачу, це нікого не цікавить,
Лише тебе, поета-земляка.

Петро САВЧУК.

м. Хмельницький.

Так склалося, що дороговартісної артезіанської свердловини на нашій із чоловіком дачі немає. Саме слово «дороговартісна» сповна обґрунтовує, чому. Не по кишені.

Немає і криниці. Хоча її відсутність із фінансовими кишеннями менше пов'язана. Зосталися дачні надра незайманими тому, що на зародковій стадії визрілого незабаром на корупційних харчах капіталістичного монстра наш кооператив за невелику плату регулярно постачав на ділянки воду. З крана. Мабуть, за інерцією просування в небуття віджилої системи з її постулатами відносно турботи про рядових людей.

«Інерційна» водичка вдосталь напувала куці малини й смородини, яблуні, вишні, квітники. Та й наші потреби забезпечувала. Щоправда, господарські, а не питні. Про питні – згодом.

Нині, в часи апогею словесного піклування обтяжених бізнесом керманівців про людей праці платежі за послуги дачного кооперативу, втім, як і в усіх сферах життя, досягли межі безчинства, вода з дачного крана стала цідитися раз на три тижні. Та й то протягом тридцяти-сорока хвилин.

Аж тепер – про криницю. Ні, не ту, котра через «інерційну» водопровідну водичку так і не народилася на наших п'яти сотках. А ту, яка всі роки, вишикувані не в одне десятиліття, частувала нас цілющою живою водою. Навіть думка піддати її очисній фільтрації – звичний та обов'язковий процедури у місті – асоціювалася із сплюндруванням її дзвінкоголосої чистоти.

Знаходилася криниця в центрі села, на околиці якого розташовувався дачний кооператив, недалечко від церкви, клубу і якогось супермаркету.

Тож як ми були приголомшені, коли чергової суботи не виявили на коловороті криниці ані відра, ані ланцюга. Обійшли криницю й навіть зазирали в її сутінкову глибочину.

– Ну, і який же мерзотник це накоїв?! – обурено вигукнув чоловік.

– І де ми тепер воду візьмемо? – розгублено додала я, пам'ятаючи: у райцентрі, через який ми

їдемо, давним-давно в занедбаному стані всі бювети, і навіть з колонки на шкільному подвір'ї чиясь могутня (явно не дитячо-підліткова) сила виламала металевий важіль.

– Може, десь у селі ще є криниця? В кого б запитати? – замислився чоловік і озирнувся уже

 Споживацькі пристрасті

МІСЬКА ВОДИЧКА

не криницю, а оточуючу її місцевість. – Зайдемо в супермаркет – там точно хтось є.

Касирка, до якої ми звернулися, продемонструвала гідну талановитої акторки низку інтонацій – від запитальної до замислено-оптимістичної.

– Ще одна криниця? Криниця... Криниця! – зраділо завершила інтонаційну гру майстриня касового апарату, після чого не менш потішено додала:

– Я не тутешня! От наш охоронець – він місцевий, усе знає! Масюнчику! Тут люди цікавляться, чи є в нашому селі ще криниця, окрім цієї!..

Крізь дверний отвір підсобки насилу пропхався двометровий плечистий здоровань.

– Ні про яку криницю нічого не знаю! – поспіхом пробасив він. – Я не тутешній! Взагалі вам краще... Що ж вам краще?! З нашою керівницею поговорити!

– А я вже тут! – прудко вигулькнула звідкільсь моложавка дамочка. – Криницями цікавитесь? Це ж позавчорашній день! Тим паче, й немає жодної! Може, колись були, а тепер – немає! – очі

дамочки стали дуже чистими та чесними. – Долучайтесь до сучасного модернізованого забезпечення питною водою! Купуйте розливу в нашому магазині, – бачите, ми й автомат уже поставили!

Заохочувальним жестом прибічниця питної модернізації вказала на великий апарат у кутку торговельної зали.

Подякувавши новаторці за пропозицію, ми покинули супермаркет і пішли до машини, яка так і стояла коло криниці.

– Ну що, зметикував, чиїх це рук справа? – запитала я в чоловіка.

– Та зметикував, – зітхнув він. – Такому Масюнчикові зідрати ланцюг з відром – раз свиснути!.. Зажди! Давай-но купимо в райцентрі відро та канат – прикріпимо до коловороту!..

– І не здумайте! – почувся голос з-за наших спин.

Обернувшись, побачили літнього дядечка.

– Я вже двічі це робив! Два відра та дві хороші вірвовки марно угатив – усе зірвали! То я й припинив їх чіпляти, бо в хазяйстві без нічого залишусь!

– Оце так-так! – пробурмотів чоловік. – А ви дачник?

– Ні, я – місцевий, он з тієї хати! У мене криниця своя, але й цієї шкода: вода ж застоїється та зіпсується! Скривдили криницю! Я вже хотів у засідці на ніч лягати – спіймати за руку кривдника, так жінка не пустила. Каже: «Жити тобі, партизане, набридло, чи що?».

– І я б не пустила. Нізащо! – підтримала я незнайому господиню. – Отож-бо! – зітхнув рибалка.

– Ниньки кожен – сам по собі. От і в цій історії: багато хто здогадується, звідкіль біда на криницю звалилася, а устрянь – не порадієш! Та й артезіанки майже у всіх, колодязі... Гуртуватися нікому... А до влади потикатися – то не велика на неї надія, самі знаєте!..

На цій песимістичній ноті ми розійшлися.

Відтоді пластиківі бутлі наповнюємо вдома – міською водичкою, пропущеною крізь очисний фільтр. Та й веземо в багажнику на дачу.

Лариса ЧЕПІГА.

м. Київ.

– Ми на зайців виїхали полювати. Аж тут цей лось вискочив. Ну, ми сплутали. Думали, зайці!..

ЕЙФЛОРИЗМИ

* Ми не останні дурні, у нас ще в запасі безвіз і йолопи.

* Локшини вистачить усім, зла не вистачає.

* І щлагбауми на місці, і ми приїхали.

* Що більше прапороносців, то менше помітний колір прапора.

* Не талант – не заривайся!

* Свиня тому ласує жолудями, бо дуб їй не по зубам.

* Нічого страшного – усе просто жахливо!

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Олег СМАЛЬ

Страшне перо не в гусака...

☉ Прошу підключити мене до кобельного телебачення.

(Із заяви)

Зів'яло бабине кохання,
Відсохла дідова любов.
Тепер із ранку до смеркання
Один із одного п'ють кров.

☉ Місця для людей пережиленого віку

(Із оголошення)

☉ Невідомі особи вночі з-під будинку викрали старого горбатого «Запорозжця». Прошу знайти і повернути машину. Він для нас цінний як сімейна реліквія.

(Із заяви в поліцію)

☉ У світі є дві священні, недоторкані скотини. В Індії – корова, а у нас – народний депутат.

(З учнівського зошита)

☉ Якби Єва мала статус недоторканності, Адам не міг би спокусити її.

Уже три роки я вимагаю від своєї дружини права на самовизначення.

(Із заяви до суду)

☉ Кожного разу, як дивлюся трансляцію із сесії Верховної Ради, від депутатського окаяпильювання болить голова.

☉ Як називається той лікар, що лікує від імпотентної пам'яті?

☉ Хочу почати життя по-новому, спочатку, але не можу знайти кінець життя, прожитого по-старому.

(Із листів до редакції)

Зібрав та повідомив Степан **ГУЛЯ**.

м. Дніпро.

Валерій МОМОТ

Микола ЯЛТУШКІВСЬКИЙ

ПОВІСТЬ ГІБРИДНИХ ЛІТ

(Літопис чергового смиренного ченця
Києво-Перчанського монастиря)

РОКУ 2018-го.

КОЖЕН БРЕШЕ, ЯК ЙОМУ ВИГІДНО.

Сергій Петрович Безкоровайний та Михайло Йосипович Кріпосний – хлібороби з діда-прадіда. І – нерозлучні друзі. Хоча обидва весь вік пропрацювали механізаторами, пенсії одержують мізерні. Та й ті у липні одержали невчасно. Якби діти не підсобили, хліба не було б купити за що.

– Я, Йосиповичу, на власні вуха чув, як з цього приводу виправдовувались у Пенсійному фонді. Мовляв, змінені графіки виплати були обумовлені якимись «касовими розривами надходження єдиного соціального внеску».

– Це, Петровичу, називається так: «Лепетень лепече, а дурень слухає». Так як і ми з тобою. Я вже тепер нікому не вірю. Так буває цей лепетень збреше, наче правду скаже. Але як не крути, брехню собачу далеко чути. Хоч люди пенсії вже отримали, та не заспокоїлись. Он Кабмін «порадував» народ черговим повідомленням: Пенсійному фонду України до кінця року може не вистачити як мінімум 12 мільярдів гривень на виплату пенсій. Так що заздалегідь треба сухарі сушити. А нашим дітям працювати так, щоб аж чуби тріщали. Бо латати діру в Пенсійному фонді доведеться безпосередньо платникам податків.

– Ти мене, Йосиповичу, геть засмутив. Урядові розпорядження, на яких так люблять піаритися високопосадовці, потім призводять до девальвації гривні, зростання податків із зарплат. А це неодмінно відіб'ється на підвищенні цін на товари першої необхідності, а також тарифів на паливно-комунальні послуги. Експерти дають доволі невтішний прогноз – може статися так, що пенсіонерам в Україні не буде з чого виплачувати пенсії. Бо нині йде масовий відтік співвітчизників за кордон.

– Нехай вже ми, Петровичу, з тобою в літах, а що чекає на наших дітей? Кожен, хто рветься до влади, перед виборами обіцяє золоті гори, в тому числі достойних пенсій літнім людям. Скільки балаканини було про накопичувальну систему. Особливо перед черговими виборами. А як тільки вибори пройдуть, відразу про неї забувають. Так краще, бо не буде більше на чому піаритись.

– Всі вони, Йосиповичу, очевидно, з Брехунівки. Кожен бреше, як йому вигідно. Будемо і ми тепер голосувати, як нам буде вигідно.

І Сергій Петрович та Михайло Йосипович потиснули один одному правицю.

(Далі буде)

Сторінку для дітей веде Олексій КОХАН

НАЙКРАЩА ІГРАШКА

Як погралася онучка,
Цікавить бабусю:
— Яка іграшка для тебе
Найкраща, Ганнусю?

Подивилася Ганнуся
На цяцьки в корзині:
— Мені іграшка найкраща
Та, що в магазині.

Володимир ПЛЮВАКО.

ПРО МАЛЕНЬКУ ДОРОСЛУ ДІВЧИНКУ ВІКУ

Знаю дівчинку давно вже
На імення Віка
І збагнути все не можу,
Власне, її віку.

Коли мама їй говорить:
«Посуд мий швиденько!»,
Віка пхинькає: «Я хвора,
Й взагалі — маленька».

Як, бувало, перед святом
Мама просить Віку:
«Прибери в своїй кімнаті:
Пилу там — без ліку!»

Віка брови враз
насупить,
Ледве не заплаче:
«Я ще в молодшій групі!
Я мала ще! Бачиш!?»

Та як губи нафарбує,
Мамі стає млосно...
Віка ж радісно позує:
«Я уже доросла!»

А ускочить в черевики
На високих «шпильках»,
Запевняє маму Віка:
«Я уже велика!»

Вам знайома Віка краще
(Не мені лиш тільки)?
Підкажіть: вона мала ще
Чи доросла — Віка?

Павло СТОРОЖЕНКО.

ОДЯГ ДЛЯ ЇЖАЧКА

Їжачка мало
Спитав борсучок:
— А тобі для чого
Стільки голочок?

— Я ношу їх зроду.
Знати тобі слід:
Такий в мене одяг, —
Їжачок в отвіт.

— Поносить, їжаче,
Позич одяг свій!
— Ну ти що, не бачиш —
Він тобі малий.

ЗАГАДКА

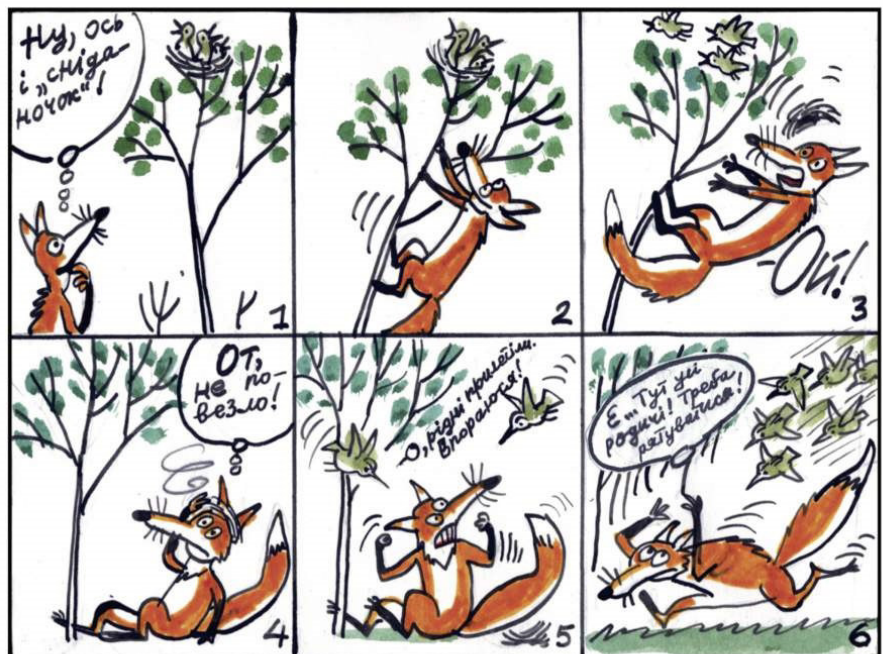
Жовте очко, брівки білі,
Наче після заметілі.
І була це тільки влітку,
І ви знаєте цю квітку.

(Ромашка)

Аркадій МУЗИЧУК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Страшна хвороба підступно проникла у Харків. І знов-таки із клятого закордону. А звідки ще? Лиш там хворіють на усяку нетрадиційну для нас нечисть. Ми змушені лиш пожинати плоди їх уподобань.

Місцеві ескулапи безпомічно розводять руками. Зі своїми фонендоскопами вони безсилі перед такою недугою. Поштиво радять лікувати підступну неміч нетрадиційними методами. Якими саме, не уточнюють.

Хворість та, виявляється, зіркова. Здебільшого до зони ризику підчепити ту заразу потрапляють різного штибу артисти, майстри пера і пензля... Словом, слабкі на дух особи. А от менеджерів різного гатунку донедавна Бог милував.

І ось раптом керівників харківського готелю «Меркурій», що належить такому собі ТОВ «Фірма «Ромул», скосила саме ця слабкість. Бізнесмени сильно перейнялися авторитетом ввіреного їм обійстя. На їх думку, хіба може такий багатоповерховий, з басейном, спра-салоном, просторими номерами і, головне, безплатним Wi-Fi красень «Меркурій» бути обділений зірками. Отими самими, які за кордоном даються готелям після ре-

гельної їх перевірки. Вони підтверджують не лише певну комфортність, а ще й суттєво впливають на вартість послуг для постояльців. У триклятому закордонні кожен подібний заклад пишається зірками на фасаді.

Обережно: досвід!

ЧОТИРИЗІРКОВА КОРЧМА

Харківський «Меркурій» теж захотів хизуватися ними. Чим він гірший?

Довго думали-гадали, на скільки зірок замахнутися. Заявити усім про одну, дві чи три... Якось неослідно. Це все одно, що рекламувати сарай із сінником. Похвалитись п'ятьма... У принципі, можна. Та якщо зопалу поселиться якийсь мільярдер з Гондурасу? Його обов'язково шокує відсутність тенісного корту, окраїнне розташування готелю... Не кажучи вже про відсутність інших звичних

зручностей, притаманних такому класу готелю. Буде скандал на увесь світ.

Зійшлися на чотирьох зірках. Як то кажуть, і не багато, і немало. Саме враз. І рясно замайорів Інтернет світлинами новоявленої чотиризіркової споруди у Харкові.

Готельники купалися у променях слави не один рік, аж поки фавіцям Харківського обласного територіального відділення Антимонопольного комітету України не засліпило очі.

Закономірно поцікавилися, коли трапився рясний зіркопад на цей готель? З'ясувалося, менеджери ТОВ «Фірма «Ромул» почепили зірки на свою власність виключно як господарі. Без належного оформлення відповідних документів, перевірок і підтверджень. А хіба треба, здивувалися вони.

Нині харків'яни гадають, чи оця зіркова хвороба місцевого готельного бізнесу часом не інфекційна. Ненароком й інші «нічліжки» міста забажають повісити собі з десяток зірок. А нащо розмінюватися на менше?

Володимир СУБОТА.

Харків.

У зв'язку з тим, що всі українські корупціонери та хабарники перебувають нині у своїх законних профвідпустках — все ж надворі найспекотніший місяць літа! — і відпочивають за кордоном, а точніше — на Сейшелах, Мальдівах, Пальмі-де-Майорці, Криті, островах Полінезії тощо, —

ПОВІДОМЛЯЄМО,

що боротьба із корупцією призупиняється до вересня 2018 р. (Тим паче, що і всі слідчі Перчанського Антикорупційного Бюро також перебувають у своїх законних відпустках і відпочивають по Глевахах, Пуцах-Водицях, Катеринівках, Северинівках, Немішаєвих, Ребедайлівках тощо).

ПРИМІТКА:

Запис загорілих та відпочилих корупціонерів на прийом до слідчих ПАБ буде здійснюватись з 20 вересня ц. р. з 7.00 до 21.00 в оф. 520 видавництва «Преса України» (метро «Шулявка»).

Просимо не запізнюватись і суворо дотримуватись живої черги.

Адміністрація ПАБ

Володимир СОЛОНЬКО

Ще змалку виявилися мої незвичайні здібності в математиці. Якось у дитячому садку я ділився гостинцями з Ігорчиком: «Тобі — яблучко, мені — яблучко, тобі сливка — мені сливка». — «А горішок? Він один?» — запитує Ігорчик. — «А горішок — тук-тук, мені серединка, тобі — звук!».

Почула це вихователька і назвала мене оригіналом. Але моя бабуся зовсім іншої думки про мене. Вона вважає, що я, ну, не зовсім оригінал, тільки наполовину, а на другу половину — ще хтось, про що мені соромно казати, якби не випадок у школі, коли мені прийшлося розкритися.

Наш учитель захворів, і директор школи повідомив, що урок з математики проведе вчитель з фізкультури. Той хвацько ввійшов і почав диктувати умову задачі: «Одна сусідка два кілограми картоплі чистить за десять хвилин. За скільки хвилин таку саму кількість картоплі почистять дві сусідки?» — «Не менш ніж за дві години, відповів я. — Своїх сусідок я добре знаю: вони зранку до вечора «чистять» язики на нашому подвір'ї».

«Ти диви!» — вихопилось у вчителя, і він продиктував наступну задачу: «У тебе — п'ять фломастерів і в брата — п'ять фломастерів.

До знань!

Скільки фломастерів у вас разом?» — «Усі фломастери будуть у мого брата, бо він старший і сильніший від мене», — пояснив я.

«Який ти вумний», — роздратовано промовив вчитель і дав ще одну задачу: «Скажи, скільки твоя мама заплатить на ринку за три кілограми апельсинів, якщо один кілограм апельсинів коштує дві гривні?» — «Вважаю, що не більш як п'ять гривень. Моя мама вміє добре торгуватися».

«Ну, який ти вумний!» — уже з притиском

проголосив учитель, а тоді, свердлячи мене очима, звернувся до мене безпосередньо: «Скажи, філософе, скільки буде, якщо вісім розділити навпіл?» — «Якщо ділити наполовину, то буде два нулі, а якщо повздовж — то буде дві трійки».

Вчитель почервонів і затиснув щелепи. Його очі мало не вискочили з «орбіт». Опанувавши себе, він почав диктувати металевим голосом чергову задачу «на засипку»: «Скільки кілометрів проїде автобус, якщо він заправлений двадцятьма літрами бензину? Додаткова умова: автобус помальований в жовтий колір!». І триумфально глянув на мене зверху. Але я тут же підняв вгору руку: «Вам, пане вчителю, двадцять чотири роки».

«Неймовірно, — сказав вчитель. — Те, що мені двадцять чотири — справді так. Як ти вирахував?» — «Мені дванадцять років, і моя бабуся каже, що я напіввар'ят!».

Учитель раптово зблід і впав на підлогу. Коли прийшов до тями, чомусь мовив загадково: «Лобус летить у повітрі...» — «Так, — кажу я, — слони ідуть на захід!».

З того часу нашу школу стали називати школою Півторавар'ята.

Станіслав ГРИНДА.

м. Івано-Франківськ.

ЧОРНО-БІЛИМ ОЛІВЦЕМ ВІД АНАТОЛІЯ ВАСИЛЕЗКА

перець на передовій

Черговий по бойовому листку Олексій КОХАН

Тарас МАМАЙ

Сергій ФЕДЬКО

ВОВЧА РАДА

— До страти засудить її!
Хто «за»? —
Позбулась м'яса
І кісток Коза...

ЗМІНА ДОБРОТА

— Коли я сита —
Ненападна й добра, —
Ковтнувши жертву,
Просичала Кобра...

Сергій КОВАЛЬ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Сепар?! У пекло! Там ваші збираються.

Мистецтву служити —
Така в них робота!
Війна ж на Донбасі —
Не їхня турбота...

Окупантів розважати
Приїжджають залюбки
Вже давно не українські,
А «гібридні» співаки!

В одну ріку не можна
Двічі увійти...
Відродження імперії —
Це путінські понти.

Союз відновити —
Даремна робота,
Хоч це й не ріка,
А застійне болото!

Олександр КОНОВАЛЕНКО.

ЧАСТИВКИ ПІСЛЯ ПЕРЦІВКИ ДЛЯ САМОДІЯЛЬНИХ КОЛЕКТИВІВ НА ОКУПОВАНІЙ ТЕРИТОРІЇ

Обіцяєм урочисто:
Кожному сепаратисту,
Окупанту-забіяці
Знайдем місце на гілляці,

А усім московським посіпакам
Гарантуєм місце, де зимують раки.
А хворих «руським міром»
Ждуть курорти у Сибіру.

А попи в московських рясх
Путінським кадилом
Не отруюйте Донбасу,
Агенти Кирила.

Різних найманців-заброд
Покарає наш народ!
І у нас, і за кордоном
Ждуть уже тюремні зони.

Аркадій МУЗИЧУК.

Олексій КОХАН

— Гатіть по украх, поки й вони у відповідь
не порушать перемир'я!

OK

#

До в'язниці прибув новенький:

— Пане наглядач, я хотів би повідомити дружині, що доїхав благополучно. У вас немає поштової листівки з видом на в'язницю?

#

— Ну що, суд розглянув твою заяву про розлучення без зволікань? — запитує приятель.

— Так. Виявилось, суддя був першим чоловіком моєї дружини.

#

Зломщик Еді, який саме заходився біля сейфа, раптом почув за спиною:

— Руки вгору! Не рухатись!

Він злякано підніс руки догори.

— ... Отак. І ні кроку з місця, поки я не відстану з шухляди набої!

#

— Свідок, коли ви зрозуміли, що це були злодії?

— Спочатку я подумав, що це люди з транспортного бюро. Але потім, коли побачив, як швидко вони працюють, все зрозумів.

#

Начальник в'язниці обходить ввірений йому заклад. В одній із камер він бачить новенького, запитує:

— За що ви тут?

— За двоєжонство.

Начальник задумливо його оглядає, говорить:

— Непогана нагода потішитись парубочкою свободою, правда?

#

— Чому ви стали виготовляти фальшиві гроші? — запитує суддя.

Підсудний:

— Хіба не ясно? В мене закінчилися справжні.

#

Суддя:

— Чому ви найняли такого молодого адвоката?

Підсудний:

— Бачте, мені здається, що мій процес затягнеться.

КРИМІНАЛЬНИЙ АНЕКДОТ

#

— Я чув, ви переїхали в інший район міста. Ну і як вам сусіди? — запитують у пана Клемма.

— Важко сказати, — відповідає він. — В усякому разі, коли хтось із них вчасно платить за квартиру, то зразу з'являється поліція і починає допитуватись, звідкіля у них гроші.

#

Розглядається справа про наїзд.

— Пане суддя, перед тим, як почати, я хочу дати відвід прокурору у зв'язку з його особистою зацікавленістю.

— Чому саме, підсудний?

— Я переїхав його минулого разу.

#

Суддя до зломщика:

— Незважаючи на ваше заняття, ви досить інтелігентні...

— На жаль, я не можу відповісти тим же, пане суддя, оскільки присягнувся говорити тільки правду.

#

— О, не стріляйте, пане зломщику! — став благати граф, коли застав у своїй бібліотеці злодія. — Я сам скажу, де лежать мої гроші.

— Гаразд. І куди ж ви їх поклали?

— У банк.

#

— Пані, скільки вам років? — запитує суддя звинувачувану.

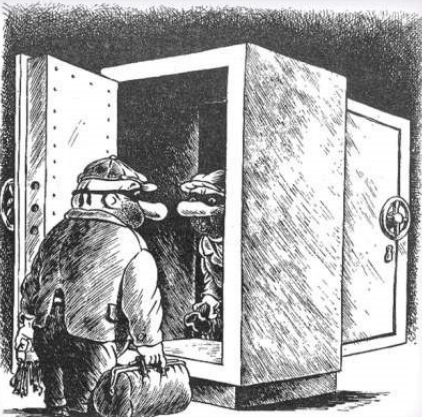
Та мовчить.

— Отже, або ви скажете самі, або я накажу провести експертизу!

#

— Як вам тільки могло спасти на думку вкрасти автомобіль? — запитують підсудного.

— Дуже просто. Машина стояла перед цвинтарем, і я подумав, що власник уже пішов у кращий світ.

#

Біллі стоїть перед судом за шулерство:

— Ви звинувачуєтесь у тому, що скористалися з мічених карт!

— Так, пане суддя, але що я мав робити, коли на кону лежали фальшиві долари?!

#

Суддя:

— Будьте певні, ми маємо досить свідків, які бачили, як ви ударили бармена повним кухлем пива по голові.

— Це неможливо, пане суддя, хоча б тому, що кожен знає: в цьому барі кухлі повними не наливають.

#

При крадіжці кирила була присутня також ваша дружина. Вона вам допомагала?

— Ні, пане суддя! Вона пішла зі мною тільки для того, щоб показати зразок.

#

— Ви знову тут за крадіжку? Я сподівався, що перше покарання зробить вас кращим!

— Так і сталося, пане суддя. Але я хочу бути ще кращим.

#

Суддя:

— Ви повинні врешті-решт поставити перед собою мету — стати іншою людиною!

Підсудний:

— Я вже намагався, пане суддя, але мене зразу ж посадили за підробку документів.

#

Суддя:

— Якщо у вас не було грошей на ресторан, то навіщо ж ви замовляли шампанське і устриць?

Підсудний:

— Бачте, пане суддя, я знаю господаря. Він здав би мене поліції все одно, навіть якби я замовив фрикадельки.

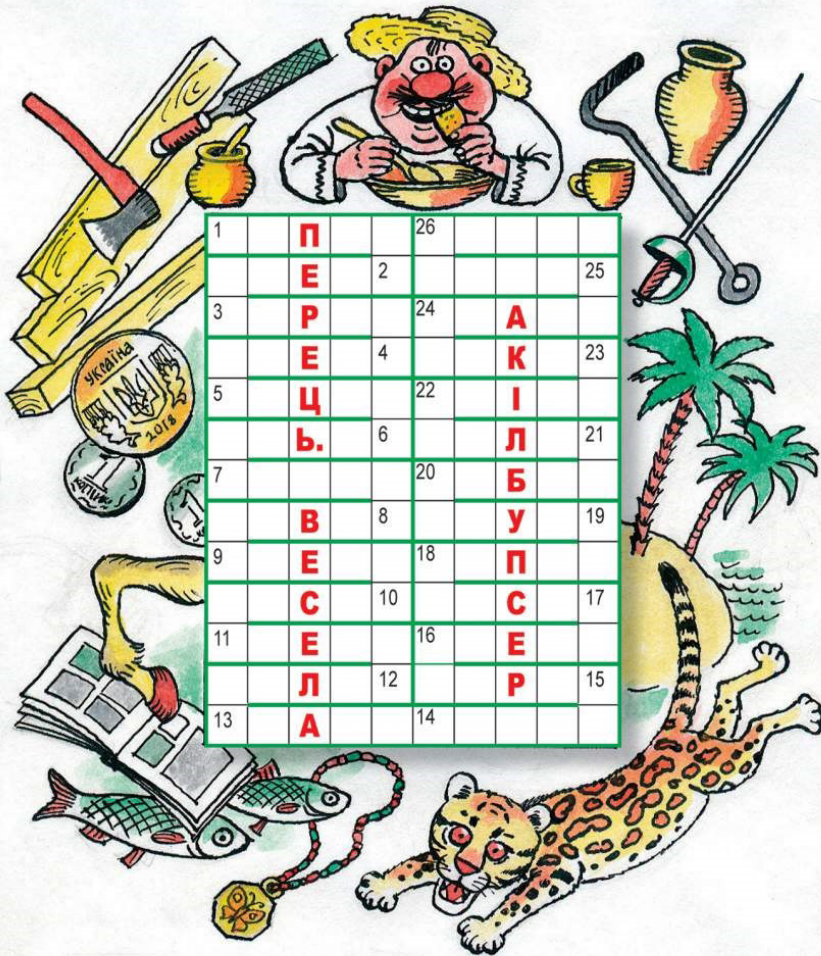
Підготував Тимофій ПРОКОПЕНКО.
Малюнки Юрія КОСОБУКІНА.

Чайнкросворд

Будьмо з «Перцем»!..

Малював Олексій КОХАН.

1	П			26					
	Е		2						25
3	Р			24			А		
	Е		4				К		23
5	Ц			22			І		
	Ь.		6				Л		21
7				20			Б		
	В		8				У		19
9	Е			18			П		
	С		10				С		17
11	Е			16			Е		
	Л		12				Р		15
13	А			14					

Слова на шість літер розміщені у кросворді в «ланцюговому» порядку. Остання літера кожного слова є початковою літерою наступного.

1. «Стопа» кобили. 2. Хижий ссавець із родини котячих. 3. Шевське знаряддя. 4. По-іншому – дзбан, глиняник, амфора. 5. Її ще називають кочергою. 6. У ньому – фотознімки, марки, листівки тощо. 7. Найвідоміший французький комедіограф, актор (комедії «Мізантроп», «Дон Жуан»). 8. Зворотній бік монети або медалі. 9. Український прозаїк (повість «День», роман «Хочу журавля»). 10. Зв'язані між собою джерела енергії, двигуни тощо. 11. Система осушувальних траншей, підземних труб, каналів і каналів. 12. Український поет, автор гумористичних та сатиричних віршів «Відколювання номерів», «Вибрики Пегаса», а також ряду збірок. 13. Різновид пояса в українському народному одязі. 14. «Рекламний» твір. 15. На цьому континенті Корній Чуковський не радив бувати дітям. 16. Він приходить під час їди. 17. Майстер дерев'яних меблів, інших предметів, споруд із деревини. 18. Зброя, але спортивна (у фехтувальників). 19. По-іншому – талісман. 20. ... раз, чиста, незаписана дошка, порожня сторінка. 21. Швидкоросле дерево з непарнопічастим листям і дрібними квітками, зібраними у волоть. 22. Промислова риба північних морів. 23. «Серце» Туреччини. 24. Автономна та історична область в Іспанії, на кордоні з Францією. 25. Сплав, який використовують для виготовлення резисторів, нагрівальних і термоелементів. 26. Плодове дерево родини сумахових.

Склад Богдан ЛАДАНАЙ.

Від автора. Якщо кожен з нас, передплатників журналу «Перець. Весела республіка», ознайомить із ним широке коло людей (за місцем роботи, навчання, проживання тощо), розповідь дохідливо про нього, то видання матиме нових передплатників. Тож працюймо постійно і наполегливо на цю справу. **Передплата на «Перець» не закінчується ніколи!**

Відповідь на хрестослів «НАВКОЛОСВІТНЯ СМІХОПОДРОЖ», або «Веселий глобус», уміщений у «Перці» №7.

По горизонталі: 3. Ковбаса. 5. Бра. 6. Рід. 8. «Ворскла». 9. Айва. 11. Брат. 14. Салат. 17. Огірок. 18. Ремінь. 19. Осака. 20. Ебоніт. 21. Вишкіл. 22. Чвара. 25. Арка. 28. Бант. 30. Виласка. 31. Піс. 32. Кус. 33. Автобус.

По вертикалі: 1. Сварка. 2. Лайкра. 4. Араб. 5. Бай. 7. ДПА. 9. Алгебра. 10. Вареник. 12. Ромашка. 13. Танкіст. 14. Скотч. 15. Луара. 16. Трава. 23. Волоть. 24. Різьба. 26. Реп. 27. «Авіа». 28. Бакс. 29. Ніс.

До відома авторів! Для отримання гонорару прохання разом із творами надіслати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера, вказувати дані паспорту, адресу. Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи й малюнки не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, редакція відповідальності не несе. Матеріали, позначені літерою «Р», публікуються на комерційній основі. **При передруку посилання на «Перець. Весела республіка» обов'язкове.**

Друк: ТОВ «Інтерконтиненталь-Україна» (Керівники: О. М. Дорошенко, В. О. Павловський). 01021, м. Київ, вул. Інститутська, 16, оф. 1/15. Свідоцтво ДК № 4562 від 13.06. 2013 р. Підписано до друку 30.08.2018 р. Формат 70х100/8. Замовлення № 15097. Загальний наклад 17 696 прим. Виходить 1 раз на місяць. **Передплатний індекс 97835.** Ціна договірна.

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 8(20) серпень 2018

**КРИСЛОВЛАДНА ГРОМАДА
ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»**

ШЕФ-РЕДАКТОР

Василь СПОДАРЕНКО

Авторитетно керує

КРИСЛОВЛАДНОЮ ГРОМАДОЮ

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ КОРПУС

Форма правління авторитарно-демократична

Юрко НЕДАЙМАХУ

(працює на авторитарних засадах

від півночі до обідньої перерви)

Георгій ВІДСЕБЕНЬКО

(працює на демократичних засадах

після щедрого обіду до півночі)

**ГОЛОВА ПРЕЗИДІЇ
ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО КОРПУСУ**

Юрій ІЩЕНКО

Пильне око пантрування регламенту

РАДА СМІХОВОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Секретар Ради сміхової безпеки і оборони (РСБОО)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Народний художник України

**ПОСТІЙНИЙ ПОВНОВАЖНИЙ ПРЕСТАВНИК
ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО КОРПУСУ**

в органах влади Веселої республіки «ПЕРЕЦЬ»

Володимир ЧЕПІГА

Лауреат численних літературних премій,

супермайстер сатиричного пера

**СЕКРЕТАР ПРЕЗИДІЇ
ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО КОРПУСУ**

Тарас КІНЬКО

Лауреат премії імені Івана Франка

Народний сміхотерапевт та мозкоправ

ВЕРХОВНА БАЛЯНДРАСНА РАДА

Головний Заводій Верховної Баяндрасної Ради

Олег ЧОРНОГУЗ

Заслужений діяч мистецтв України

Лідер жорсткої опозиції у Верховній

Баяндрасній Раді

Петро ПЕРЕБИЙНИС

Заслужений діяч мистецтв України

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ-КАРИКАТУРИСТІВ

Прем'єр-міністри образотворчих просторів

Веселої республіки «Перець»

Олека ОКО

Заслужений художник України

Володимир СОЛОНЬКО

Народний художник Веселої республіки «Перець»

Валерій ЧМИРЬОВ

Народний художник Веселої республіки «Перець»

ДИПЛОМАТИЧНИЙ КОРПУС

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол України у Веселій республіці «Перець»

Анатолій ПАЛАМАРЕНКО

Народний артист України

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол Веселої республіки «Перець» в Україні

Євген ДУДАР

Заслужений діяч мистецтв України

**ГЕНЕРАЛЬНИЙ ОЧІЛЬНИК АГЕНТСТВА
«ПЕРЕЦЬ-ІНФОРМ»**

Аркадій МУЗИЧУК

Лауреат численних літературних премій,

невтомний речник ВРП. Заслужений журналіст України

**НАЧАЛЬНИК ВЕРХОВНОЇ СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ
ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»**

Павло КАРЛОВ

Заслужений працівник культури України

ПЕРШИЙ ПОЧЕСНИЙ ГРОМАДЯНИН ВРП

Юрій ЦЕКОВ

Фундатор ВРП, історіограф української сатири і гумору

Засновник журналу:

ПП «Загальнополітичне видання «Сільські ВІСТІ»,

газета захисту селян України»

03047, м. Київ, проспект Перемоги, 50

(Керівник В.І. СПОДАРЕНКО)

Видавець журналу:

ПП «Видавництво «СЛОВО»

04060, Київ, вул. Ольжича, 29

(Керівник Є.С. ТЕТЕРЕВ'ЯТНИКОВ)

Видається з квітня 1922 року

Свідоцтво КВ №23040-12880ПР від 28.12.2017 р.

Телефон редакції: (044) 454-87-68

E-mail: perec2018@ukr.net

Поштова адреса для листів: Київ-03047, а/с-43

Літературний відділ: perets.vr@ukr.net

Художній відділ: perets.cartoon@ukr.net

Головний редактор: Юрій ІЩЕНКО

Відповідальний секретар: Тарас КІНЬКО

Голова художньої ради, головний художник:

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Редактори відділів: Сергій ПАЛЬЦУН, Тимофій

ПРОКОПЕНКО, Лариса ЧЕПІГА, Ярослав ЧОРНОГУЗ

Художні редактори: Олег ГУЦОЛ,

Валерій МОМОТ, Сергій СЕМЕНДЯЄВ,

Володимир СОЛОНЬКО, Валерій ЧМИРЬОВ

Юридичний відділ: Костянтин СУЛИМА

Комп'ютерна верстка:

Валерій АРСЕНЮК, Дмитро ФЕРТЕНКО

© Перець. Весела республіка. 2018

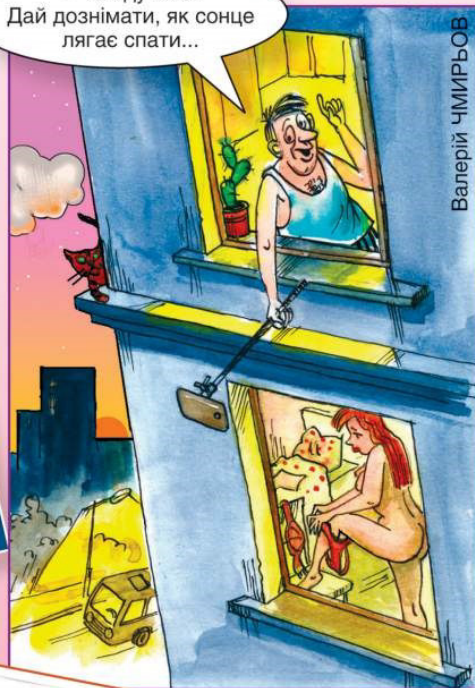

ЖІНОЧА сторінка

Валерій МОМОТ

– Та йду вже!
Дай дознімати, як сонце
лягає спати...

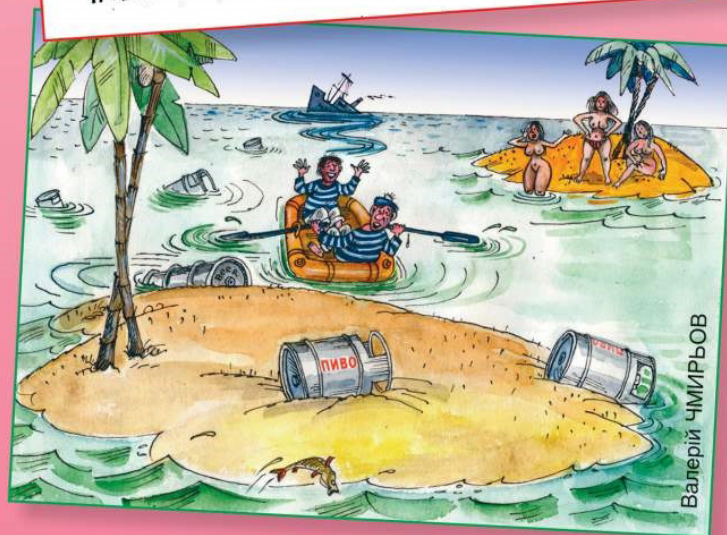
Валерій ЧМИРЬОВ

Олег ГУЦОЛ

– Ну Грицько і ловелас!
Щоразу бачу його з
іншою жінкою...

– Петро своє домашнє
вино називає «Парламентська
більшість»...

Валерій ЧМИРЬОВ

– В оту сумочку вся
ПЕНСІЯ для нашого
села влізть!

Олег ГУЦОЛ

СМІХОВІ ПРЕФЕКТИ ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ ПЕРЕЦЬ ПО ОКРУГАХ:

Автономна Республіка Крим – вакансія
Вінницький – Леонід КУЦІЙ
Волинський – Василь СЛАПЧУК, Сергій ЦЮРИЦЬ
Дніпровський – Василь ШАРОЙКО
Донецький – Валентин ШУЛЬГА
Житомирський – Василь ДАЦЮК
Закарпатський – вакансія
Запорізький – Пилип ЮРИК

Івано-Франківський – Станіслав ГРИНДА
Київський – Володимир ЖУРБА, Віктор СЕМЕНЯКА
м. Київ – Григорій ГАЙОВИЙ
Кіровоградський – вакансія
Луганський – Павло КУЦЬ
Львівський – Олег КАЧКАН, Володимир ПАЛЬЦУН
Миколаївський – Василь ПІДДУБНЯК
Одеський – Дмитро ШУПТА
Полтавський – Павло СТОРОЖЕНКО
Рівненський – Юрій БЕРЕЗА, Василь ТИТЕЧКО
Сумський – Петро ТОВСТУХА

Тернопільський – Ярослав БОРСУК
Харківський – Микола ВОЗІЯНОВ, Володимир СУБОТА
Херсонський – Олександр КОНОВАЛЕНКО
Хмельницький – Олексій ТИМОЩУК
Черкаський – Сергій НОСАНЬ
Чернівецький – Флоріан БОДНАР, Олександр СВІНЦІЦЬКИЙ
Чернігівський – Сергій ДЗЮБА

Поштова адреса – 03047, м. Київ, а/с 43
Електронна пошта – perets.vlaskor@ukr.net